

POSTANOWIENIE

4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 4 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko T. spółce jawnej w Ł., T.K. i J.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 20 grudnia 2021 r., I ACa 1466/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz T. spółki jawnej w Ł., T.K. i J.K. kwotę po 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych na rzecz każdego z pozwanych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

M.M.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz pozwanego kwotę 982 864,19 złotych z ustawowymi odsetkami. Sąd ten ustalił, że powoda jako wykonawcę łączyły umowy o roboty remontowo-budowlane z inwestorem W. spółka jawna z siedzibą w Ł.

Apelacje od wyroku Sądu drugiej instancji wniosły strona powodowa i strona pozwana.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 12 grudnia 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo w całości.

Wyrok Sądu drugiej instancji zaskarżył skargą kasacyjną powód.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 19 września 2019 r., II CSK 334/18, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12 grudnia 2017 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy uznał, że uzasadnione były zarzuty dotyczące art. 229 i 230 k.p.c. w zakresie problematyki uznania za wiarygodny dowód z „dokumentu” pochodzącego od inwestora zastępczego, ponadto nie było wiadome, na jakiej podstawie Sąd drugiej instancji przyjął, że nie była kwestionowana wartość robót wykonawców, którzy kończyli budowę. Sąd Apelacyjny nie zbadał jaka była rzeczywista kwota wydatków poczynionych przez pozwanych na dokończenie inwestycji w zakresie robót niewykonanych przez powoda.

Wyrokiem z 20 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił powództwo. Sąd ten wskazał, że przedmiot niniejszego postępowania było rozliczenie sześciu enumeratywnie określonych faktur powoda obejmujących jako swój przedmiot jedynie wykonanie robót budowlanych z różnych branż, a w trakcie wieloletniego postępowania powód nie wskazał jakich konkretnych prac budowlanych dotyczą wskazane faktury.

Skargę kasacyjną od tego wyroku Sądu drugiej instancji wniósł powód, wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „gdyż utrzymanie zaskarżonego wyroku prowadzi do podważenia zasady apelacji pełnej, zważywszy, iż Sąd Apelacyjny nie dostrzegł części dowodów i twierdzeń zaoferowanych przez powódkę, a w efekcie uznał, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia w ramach zakreślonej podstawy faktycznej żądania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Skarga, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie jest oczywiście uzasadniona. Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Skarżący nie podolał wskazanym wymaganiom i w istocie zakwestionował ustalenia Sądu drugiej instancji, które zdaniem strony powodowej stało w oczywistej sprzeczności z zaoferowanym materiałem procesowym i nie zostało

dostatecznie uzasadnione, pomimo jego odmienności od stanowiska Sądu pierwszej instancji.

Należy podkreślić, że ustalenia i ocena dowodów nie mogą być kwestionowane w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał, że strona powodowa wbrew postanowieniom umów stron, a także wbrew zasadzie profesjonalnej staranności przedsiębiorcy nie zgromadziła dowodów pozwalających na wykazanie jaki jest zakres prac i ich wartość w poszczególnych fakturach objętych sporem, a to nie może obciążać przeciwnika procesowego.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

M.M.

[f.n]

